

“La veu surt de l'autor, però no és la veu de l'autor”

Imma Monsó (Lleida, 1959) publica a La Magrana la novel·la *Una tempesta*. És autora de les novel·les *No se sap mai*, *Com unes vacances*, *Tot un caràcter* i *Un home de paraula*.

—Heu fet l'esforç d'allunyar-vos de la protagonista, una escriptora que se'n va a fer una xerrada en un poble dels Pirineus i es troba amb un noi que s'acaba de morir al bosc, o heu deixat que l'autora encomani al personatge?

—Ja m'està bé que s'encomani de coses de l'autora, perquè en principi la història havia de ser bàsicament la intriga sobre el noi mort. Després vaig veure que m'anava bé que la protagonista fos una escriptora. M'agrada parlar d'allò que conec a fons.

—La novel·la comença amb la relació tibant de la protagonista i el seu acompanyant, un home que coneix de fa poc i no sap si incorporar a la seva vida. L'anomena *el Desconegut*. Per què és tibant el diàleg?

—Ella és exigent en el diàleg. El vol càlid i el noi parla d'una manera que se li fa estranger d'alguna manera. També hi ha el tema que sovint ens deixem atrapar per l'amabilitat, per voler ser cortesos i educats, i ella vol evitar-ho.

—Aquesta relació entre la protagonista i l'acompanyant deixarà de ser important i apareix una situació nova, cosa que afegeix misteri al misteri de la trama.

—Van passant coses. És un dia intents, ple d'esdeveniments. Aquesta relació estranya s'acaba, hi ha una discussió, cadascú agafa el seu camí, i el dia d'aquestes persones es va veient separatament. Finalment, si bé la intenció era de fer una novel·la de trama, d'intriga, la trama perd importància i hi apareixen problemes que són més habituals a la meua obra. La problemàtica de la relació de l'escriptora amb els altres es manté amb els nous personatges que troba.

—Aquesta desviació de la intenció inicial es produeix en el procés de redacció o durant la planificació?

—Es produeix a mesura que escrius. Jo necessito saber on arribaré, saber el final, i saber si té sentit; si no, em resulta molt difícil. En canvi, no sé què passarà al mig i per això hi apareixen més coses que la intriga, a més dels personatges que hi prenen part, amb els quals no havia pensat a l'inici.

Imma Monsó publica la novel·la *Una tempesta*, a La Magrana.

—Heu hagut de pensar molt sobre el grau dels detalls descriptius? Saber fins on calia descriure, per exemple, si calia dir quina marxa posava o no?

—No. No és una cosa que m'hagi preocupat. Sí que m'havia proposat que després d'unes novel·les molt autobiogràfiques i molt dures, fos una novel·la d'entreteniment. Aquí m'ho he passat bé amb la intriga.

—La tertúlia amb els lectors permet d'introduir-hi reflexions sobre la creació literària. Algunes es destaca per damunt de les altres?

—La del paper del subconscient en l'activitat creativa, de la manca de control sobre l'activitat creativa, un tema que penso que és cabdal a la novel·la. Demanen a l'escriptora que expliqui la novel·la, com l'ha planificada i què volia fer-ne, i en canvi se'n sent totalment aliena perquè ha utilitzat un mètode en què el subconscient hi fa un paper important. És un tema habitual a les tertúlies on vaig, perquè no puc

explicar de forma prou satisfactòria totes aquestes qüestions, sobretot tenint en compte el paper del subconscient en la redacció d'una novel·la. La veu surt de l'autor, però no és la veu de l'autor.

—El subconscient, la manca de control, és allò que obre l'aixeta de la reflexió, habitual a la vostra obra, inclosa aquesta?

—Sí. És veritat que no me'n puc anar, d'això. Moltes coses continuen passant al cap del personatge. Això no obstant, s'hi oposa, viu l'instant present sense donar-hi gaires voltes. No reflexiona gaire sobre les coses que no controla prou. De totes maneres, la narrativa et permet de deixar l'ànima a raig, que flueixi.

—L'escriptora actua de forma distant, serena, no arrossega cap problema.

—Els problemes sorgeixen tots aquest dia.

—Això fa pensar que l'estat d'ànim de l'autora també era de tranquil·litat.

—Sí. Jo també experimentava una mena de distància respecte de moltes coses. Se'n pot dir tranquil·litat o desafeció. Depèn de com t'ho miris.

Lluís Bonada